

*XXII Всеукраїнський конкурс
учнівської творчості під гаслом
«Об'єднаймося ж, брати мої!»
на тему «Народ мій є! Народ
мій завжди буде! Ніхто не
перекреслить мій народ!»
Номінація «Література»*

*Ми вистоймо, ми переживемо, ми
розквітнемо! Бо за нашу волю, правду
і честь воюють найкращі сини і доньки
нашої Батьківщини!*

Документальний нарис

Роботу виконав
Федорук Володимир Андрійович,
учень 8 класу
Васьковецької гімназії
Шумської міської ради

Керівник
Федорук Маргарита Миколаївна,
учитель зарубіжної літератури
Васьковецької гімназії
Шумської міської ради

Тернопіль – 2022

Тернопіль – 2022

*Наш дух не вбити, волю не зламати,
за нами – діти й Україна-мати
і з нами воля й правда вікова!*

Надія Гуменюк

Насправді дуже складно усвідомити такі абстрактні поняття, як любов, чесність, щирість, справедливість, відданість і патріотизм. Незважаючи на те що кожен з нас розуміє і може пояснити їх значення, але все одно вкладає в них щось своє. Це не річ, яку можна побачити чи доторкнутися. Це щось невидиме, проте реально існуюче, те, що наповнює наше життя сенсом, тим самим роблячи нас людьми.

Патріотизм у звичайному розумінні – це любов до Батьківщини. Для кожної людини у світі її рідний край – найдорожчий та наймиліший серцю. Це той шматочок землі де проходять безтурботні дитячі роки, живуть найближчі люди, все робиш уперше. Почуття любові до рідного краю зрозумілі, вони природні. Далі вони поширюються на цілу державу, у якій людина живе, на людей, що говорять однією мовою та створюють спільну культуру. Бо це все робить нас близькими одне до одного, об'єднує. У загальному розумінні країна – це велика родина, де всі живуть спільними радощами та проблемами. Тому ми відчуваємо свою причетність та відповідальність за все, що коїться в державі, тому нам не байдуже, як до нашої Батьківщини ставляться у світі. А патріотизм – це не лише почуття, це дії, спрямовані на те, щоб рідній країні та нашому народові було добре жити.

Патріотизм проявляється в тому, що те, що робить людина, приносить благо її Батьківщині. Патріотизм — це коли розумієш проблеми своєї держави й за жодних умов не покидаєш її. Це готовність захищати інтереси насамперед країни, а не власні. Це й розумні політики, і талановиті вчені, і видатні митці та спортсмени, а також кожен з нас. Ми вчимося, працюємо, будуємо, винаходимо, творимо, прикрашаємо, перемагаємо. Досягаючи успіху в житті, ми тим самим створюємо успіх цілої країни. Оце і є патріотизм.

Раніше ми так не замислювалися над сутністю цього поняття, над своєю

національною свідомістю, над глибиною свого патріотизму, але 24.02.2022 – це та дата, яку не забудуть ніколи, це та дата, яка ще раз змінила життя мільйонів за одну мить, це та дата, яка пробудила нас.

Росія з весни 2021 року нарощувала війська біля українського кордону і на території Білорусі. Ударне угруповання сягнуло щонайменше 150 тисяч. І о 3.40 за київським часом росія цинічно розпочала широкомасштабне військове вторгнення на територію нашої держави, оголосивши проведення "спеціальної військової операції" в Україні.

О п'ятій ранку моєму татові зателефонував брат, він попросив увімкнути телевізор та подивися новини. Звісно, це був шок. Війна... Паніка... Куди йти? Що робити?

Рідний брат мого батька, мій дядько – Федорук Олександр Петрович, не професійний військовий, а звичайний трудяга, родом із села Васьківці. Чому пишу про нього? Тому, що ми повинні розповідати про людей, які здобувають нам свободу, які воюють за наше мирне життя, нашу волю, нашу рідну Україну. І таких хлопців, дівчат, чоловіків, жінок безліч, так хочеться віднайти, розповісти про кожного і кожну, згадати, переповісти, не тоді, коли вже пізно...

Дядько Саша після навчання в школі продовжив здобувати освіту в Острозькому вищому професійному училищі. Одружився і тимчасово проживав у місті Васильків, працював водієм на хлібокомбінаті «Кулиничі», який знаходиться в селі Крушинка Васильківського району Київської області. З початком повномасштабного вторгнення і розгортання бойових дій на підступах до столиці відправив сім'ю на Вінниччину, до дружининих батьків. Коли запевнився, що всі рідні та близькі в безпеці, більше не зволікав і сам приєднався до сил місцевої тероборони у Василькові.

Бої в місті були дуже важкими. 24 лютого перші ракетні обстріли. Атаковано військовий аеродром. Два потужних вибухи, спричинені ракетами «Іскандер». У результаті ураження зазнав аеродром та околиці, перебито водопровід.

О 0:30 год. 26 лютого український винищувач Су-27 атакував і ліквідував російський військово-транспортний літак Іл-76. Однак він був не один, російський десант таки висадився.

«О пів на першу ночі, 26 лютого, український винищувач Су-27 успішно атакував ворожий військово-транспортний літак Іл-76 МД і знищив ворога», — повідомило командування Повітряних сил ЗСУ. Згідно зі стандартними характеристиками, такі літаки можуть перевозити до 167 військових або до 126 десантників, і мають екіпаж у 6-7 людей.

Російські десантники висадилися навколо Василькова, де проживав дядько разом із сім'єю. На вулиці Декабристів були бої. 40-ва бригада відбила атаку. Російські сили здійснили ракетний обстріл військової частини й аеродрому. На допомогу вчасно прийшли зі столиці бойові машини. З пораненими і загиблими місто таки відстояли. Російські агресори нанесли ураження по нафтобазі у Василькові. Цю пожежу було видно навіть з центру Києва. У місті після обстрілів були зруйновані будинки, дороги та інфраструктура, дитячий будинок.

27 лютого, після невдалих спроб, десант почали висаджувати в навколишніх селах. З вертольотів десантувалися в Крушинці, де працював дядько Сашко.

← → ↻ radiosvoboda.org/a/news-vasylkiv-boji-zsu/31723939.html

МЕНЮ 🔍 **НОВИНИ | події** Оновити

 Друк

Ілюстративне фото

У Василькові, що на Київщині, вночі 26 лютого точаться важкі бої, повідомляє Командування Повітряних Сил ЗСУ.

За інформацією українських військових, саме у це місто Росія намагається висадити свій десант.

Раніше українські військові **повідомили**, що вночі 26 лютого протиповітряна оборона ЗСУ збила під Васильковом, що на Київщині, російський ІЛ-76.

НА ЦЮ Ж ТЕМУ

 ЗСУ збили російський СУ-25 на шляху до Вінниці

 Президент запросив 10 мільярдів доларів на війну

ВІЙНА **LIVE** Війна Росії проти України. Відсіч. Усі новини на цей час

<https://www.radiosvoboda.org/a/news-vasylkiv-boji-zsu/31723939.html>

Двадцять шостого лютого хлопці, які обороняли Васильків, дали свій мікроавтобус та попросили Олександра, аби той (оскільки він родом із Васьковець, а тут було в той час відносно тихо) вивіз їхніх дружин та дітей у безпечне місце на Шумщині.

І в ніч на 27 лютого дядько Саша приїхав. Привіз ... Дорога була важка, їхали полями, лісами, бездоріжжям, численні блокпости, а серед пасажирів вагітна жінка, яка ось-ось мала народити. Богу дякувати, всіх поселили, у Шумську живуть неймовірні люди.

Мій тато опублікував повідомлення про допомогу в соцмережах, то за день були десятки дзвінків. Усіх дітей та жінок благополучно розмістили.

Типовий Шумськ

Андрій Федорук · 26 лют. · 🌐

Терміново!!!Прошу відгукнутись людей які зможуть прихистити сім'ї з дітьми.Які евакуюються з місць де йдуть бої під Києвом. кількість уточнюється орієнтовно до 10 сімей.Хто має таку можливість прошу номери в коментарях.СЛАВА УКРАЇН!!!

Дядько зайшов до нас повечеряти, але такий похмурий, мовчазний, ніби постарів. Він завжди балакучий, веселий, позитивний, але його ніби підмінили...

Я звернув увагу, що коли дядько пив воду його руки тремтіли, може від перевтоми, а можливо від шоку.

Він пішов до бабусі, бо ми живемо окремо. А вже наступного дня баба Оля зателефонувала до тата, чи той не знає де брат. О шостій ранку, у неділю, дядько Саша пішов у військовий комісаріат, щоб його мобілізували. Просився у військову частину в Білій Церкві або в Житомирі. Відмовили... Але він наполягав, просився, казав що сам поїде у частину. Усе ж таки дали направлення у частину у Житомирі. Приїхав до нас, помився переодягнувся, переночував. У понеділок (двадцять восьмого лютого) мама пішла в школу. Тоді вчителі, учні та небайдужі жителі села об'єдналися, щоб протистояти ворогові. Ще з самого ранку в їдальні школи кипіла робота: хтось чистив картоплю, хтось плавав від цибулі, а комусь випала місія нарізати сало. Усі старанно ліпили вареники. Кожен хотів долучитися до хорошої справи і хоч таким чином, висловити свою вдячність військовим за спокійне небо над головою.

Groups

Васильківська гімназія

Browse Manage

Community home

Огляд

Інструменти адміністратора

Чати спільноти

Васильківська гімназія

+ Запросити

🔍

⋮

Оксана Закружецька

28 лютого · 🌐

Шановні батьки, бабусі, сестри! Дякуємо вам, що сьогодні відгукнулися на наш клич про допомогу війнам. Ми стали пліч-о-пліч проти ворога! Хто як може! Ми об'єдналися, саме у цьому наша сила! Дякуємо усім і кожному зокрема за допомогу у приготуванні їжі нашим захисникам. Сьогодні ми, вчителі, учні, батьки, стали єдиним механізмом. Саме така єдність веде до перемоги! Здавна в народі казали, що жінка тримає тил... З таким тилом наші війська переможуть! Дякуємо щиро, що так швидко зорганізувалися! Дякуємо щиро, що в такий важкий час несли продукти, які тримали для своєї сім'ї! Цим самим ви показали, що усі ми - дружна сім'я! Ми завжди пишалися нашими дітьми і вами, дорогі наші мами, бабусі і сестри. А сьогодні нашої гордості не було меж! Дякуємо вам за небайдужість! Перемога за нами! Слава Україні! Героям слава!

Тато поїхав на роботу, а дядько Саша попросив друга, щоб той терміново відвіз його у Житомир. Ми нічого не знали, він спеціально не сказав, щоб не хвилювалися і не проводжали. Зателефонував пізно: повідомив, що він уже в Житомирі, у 95 окремій десантно-штурмовій бригаді.

Кожної ночі тривога на серці, хвилювання, а новини в Telegram-каналах зводили з розуму всіх у будинку.

Вночі (1 березня) мама прочитала новини, що у Житомирі пролунали нові вибухи. Цього разу російські окупанти вдарили у район легендарної 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. У соцмережах з'явилися фото та відео руйнувань. Також повідомили про жертви.

← → ↺ censor.net/ua/video_news/3320576/okupanty_vdaryly_raketoyu_po_bazi_95yi_odshbr_u_jytomyri_palayut_jytlov

УКР **ЦЕНЗОР.НЕТ** НОВИНИ ПОДІЇ РЕЗОНАНС ВІДЕО БЛОГИ ФОРУМ БІЗНЕС

ВІДЕО ▶ ВІЙНА В УКРАЇНІ 01.03.22 23:46 38 991 100

війна (33543) Житомир (361) обстріл (13074) Геращенко Антон (925)
95 окрема десантно-штурмова бригада (87)

Окупанти вдарили ракетою по базі 95-ї ОДШБр у Житомирі: Палають житлові будинки. ВІДЕО

Російські окупанти вдарили по базі 95-ї окремої десантно-штурмової бригади ЗСУ у Житомирі.

Про це у [Telegram](#) повідомив радник глави МВС Антон Геращенко, інформує [Цензор.НЕТ](#).

"Житомир. Удар по базі 95 бригади. Район Інституту Корольова", - йдеться в повідомленні.

"Після удару крилатою ракетою "Калібр" по базі 95-ї Бригади в

Дочекавшись ранку батьки наввипередки телефонували до дядька Олександра, але слухавки ніхто не брав, а згодом його телефон взагалі був вимкнений.

Потім у пресслужбі ДСНС уточнили, що внаслідок авіаудару в Житомирі було пошкоджено 10 приватних житлових будинків, у трьох із них виникла

пожежа. У будівлі лікарні пошкоджено вікна. Пізніше в МВС України уточнили, що станом на ранок 2 березня підтверджено загибель 2 людей, ще 16 отримали травми. "Врятовано 12 людей, з них 6 дітей, яких рятувальники дістали з підвалів напівзруйнованих приватних будинків. Аварійно-рятувальні роботи продовжуються", – йшлося в повідомленні.

Ми кожного дня чекали вісточки і хоч якоїсь інформації від дядька. Він зв'язався з татом, попросив, щоб не хвилювалися: бригаду встигли вивести із частини. Сказав, щоб ми не телефонували, а коли він буде мати можливість, то сам дасть про себе знати.

Випалена земля, зруйновані абсолютно всі об'єкти та будівлі – такою була тактика окупантів. Так вони працювали: піхота не заходила до жодного населеного пункту, доки з нього не робили суцільну руїну танки та артилерія. Фосфорні снаряди – теж для них звичне явище. Це не зовсім здорові люди, м'яко кажучи. Для них нищити і приносити горе людям – наче найвище задоволення.

На північному заході від столиці — у Бучі, Ірпіні, Гостомелі, Ворзелі, Макарові — була найгірша ситуація. Точна кількість загиблих та поранених в Київській області наразі невідома, десятки будинків зруйновані. Значну частину людей з цих населених пунктів евакуювали. Утім, багато ще лишались в підвалах, війська РФ брали заручників, вбивали як дорослих, так і дітей.

Російські військові за межею жорстокості розправлялися з мирними українцями: катували, вбивали, спалювали живцем... Розстрілювали беззбройних людей в автомобілях, які намагались врятувати своє життя.

Після звільнення Київщини українці побачили, що відбувається на Житомирській трасі за кілька десятків кілометрів від Києва, саме цю ділянку мужньо відбивала у ворога бригада дядька Олександра.

Страшні фотосвідчення злочинів російських військових оприлюднив на своїй сторінці у «Facebook» київський журналіст Стас Козлюк. Коли в соцмережі я побачив його світлини, то було дуже важко відійти від шоку.

«Житомирська траса. 20–25 км від Києва.

Довго думав, чи постити ці фотографії. Тому що це за межею. Спалені авто. Спалені люди. Ми з колегами потрапили туди випадково, просто вирішили перевірити, чи відкрита зараз траса. І ми побачили оце. Там ще на узбіччі були тіла, звалені на купу й підпалені. Але фотографувати це не піднялася рука, якщо чесно. Це мають фіксувати криміналісти.

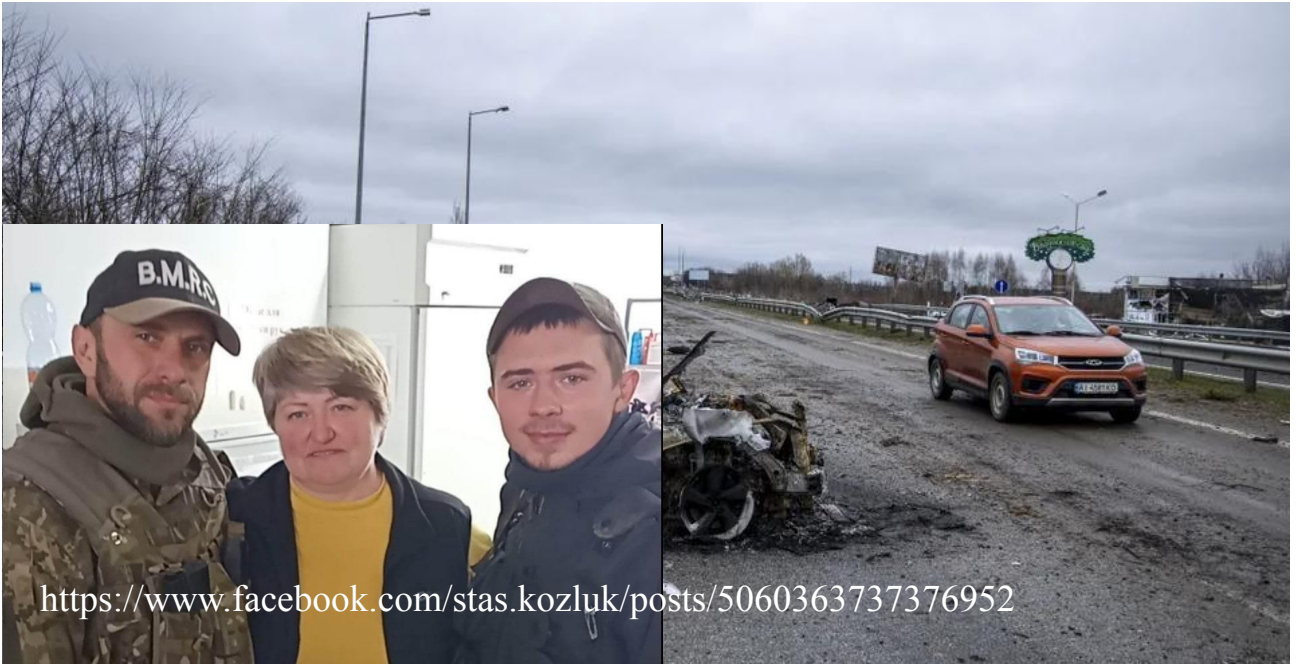
Весь вечір намагався зрозуміти навіщо. Тобто коли людей убиває артилерія, чи літаки, чи ракети — ти усвідомлюєш, що залізо не вибирає, як і кого вбити. Потрапив у зону обстрілу — убило. Але це... бляха, цих людей вбили, а потім намагалися спалити. Деякі вбиті пострілами у голову. Одному з убитих спочатку, ймовірно, зв'язали руки. Я просто не розумію цей рівень жорстокості.

Ця територія була донедавна закрита, бо тут точилися бої. Як розказали українські військові й цивільні у селі Дмитрівка, росіяни окопалися неподалік заправки UPG й звідти кошмарили обстрілами жителів Дмитрівки. І на цій території ми побачили тіла. Не знаю, як довго провисить цей пост і чи не знесуть його за «поширення насилля».

Покажіть це знайомим. Покажіть це іноземцям, які вважають, що у нас в Україні «конфліт» чи «спецоперація». Це ніфіга не так. Це війна. З якимось незрозумілим рівнем жорстокості. Не Путін убив цих людей», — зазначається в тексті журналіста до оприлюднених світлин.

Тоді дорогою від Києва до Житомира не можна було проїхати — російські окупанти залишили на дорозі міни і загиблих. Так тікали, що кинули не тільки зброю, а й військові квитки армії рф.

«Вони зрозуміли, що краще з ганьбою піти, ніж бути мертвим», – кажуть про російських окупантів українські військові

Вже згодом дядько Олександр розповів, що саме його бригада тримала оборону Макарівського моста і Житомирську трасу. Тоді росіяни намагалися з танків і літаків стерти все з лиця землі. Ворог гатив, використовуючи всі види озброєння, важку та далекобійну артилерію, реактивні системи залпового вогню. Доставка продуктів до наших воїнів була практично неможливою, бо наступали зі всіх сторін.

Було дуже важко: перші тижні не мали що їсти, з одягом теж сутужно, але місцеві мешканці намагалися допомогти, хто чим міг. Була серед них вихователька дитячого садочка (Алла Жиліна), яку всі хлопці з бригади називали Мама Алла. Жінка кожного дня готувала їжу, а її чоловік (Віктор Царенко) ризикуючи власним життям, відвозив українським солдатам. Його ж всі прозвали Дідом Морозом, тому що завжди був зі смаколиками для захисників. Саме ці люди стали опорою і підтримкою хлопцям, які борються з ворогом.

*Ліворуч Олександр,
по центру Мама Алла*

По центру Дід Мороз

На волонтерах і зараз тримається тил. Вони годують і одягають бійців на передову, збирають гроші на дороговартісну амуніцію, а також опікуються переселенцями.

Вони плачуть разом з дружинами загиблих воїнів і з дітьми відправляють малюнки на фронт.

Головна наша мотивація - жити у мирній, квітучій Батьківщині. Сьогодні просто не можна бути байдужим. Це наше майбутнє, майбутнє наших дітей.

Перемога та мир самі собою не настануть. Треба діяти, а не чекати. Само собою не пройде.

Найважче сьогодні – витримка, бо спочатку – це адреналін, емоції, а потім настає втома, вигорання. Але наші захисники гідно та міцно тримаються, тому нам є на кого рівнятися.

Волонтер-це не просто...

Волонтерство – це не робота, а покликання. Це – небайдужість до чужої біди, причетність і співпереживання...

Не кожен зможе, відкинувши свої справи і потреби, прийти на допомогу тому, хто потребує...

Це відповідальність, багато різних справ, дуже багато недоспаних ночей,

Це часто втома.....

Волонтерство зробило Україну непереможною у 2014 році і робить нашу державу непереможною сьогодні й завжди.

Неможливо перемогти військо, чисельність якого невідома. Армію, до лав якої в одну мить стають десятки, сотні тисяч, мільйони небайдужих. Тих, хто готовий віддати все, що є, тому що обіцяв хлопцям приціл. Тих, хто готовий шукати всю ніч необхідні ліки. Тих, хто вважає, що «велосипед, телефон чи ноутбук зачекає»... Мільйони українців. Гідних. Вільних. Небайдужих.

Ми незламні, і обов'язково переможемо, подолаємо і виграємо цю війну. Лише спільною працею змінимо нашу країну на краще.

Зв'язок із дядьком Сашком пропав десь на тиждень. Ми могли тільки молитися, щоб з ним усе було гаразд. Згодом він зателефонував моєму татові, розповів, що живий і їх підрозділ здійснює звільнення територій від російських окупантів. Попросив, щоб ввечері слухали новини, бо в них були журналісти, брали матеріали для спецвипуску про селища, які нещодавно звільнила дядькова бригада.

У новинах показували жахливі наслідки “руського міру” в Бородянці та Макарові. Вулиці цих мальовничих населених пунктів понівечені, спалені будинки та багато знищеної техніки окупантів з рф.

На відео, яке вже згодом показував у своєму телефоні Олександр, ми бачили зруйновані та обстріляні будинки цивільних мешканців, які нещадно нищили російські вбивці.

«Можна сказати, це друга за добу контрнаступальна операція. Раніше ми тільки боронилися, а зараз пішли вперед. Треба розуміти, що ще вчора Макарів був центром великого скупчення російських військ. Але завдяки командирам ЗСУ противник зазнав величезних втрат... Взагалі ця операція йде в напрямку білоруського кордону. Потрібно розуміти, що ми розвиваємо контрнаступ на найскладнішій ділянці як такий», - заявив радник голови ОП.

Зруйновані приміщення та спалені авто українців – ось це і є “руський мір”, який принесли в мирну Україну вбивці з рф.

Малин – менше 90 км від Житомира. Після орків місто, як і вся Малинська громада, зазнало жахливих руйнувань. Малин був найближчим містом Житомирщини до лінії розмежування.

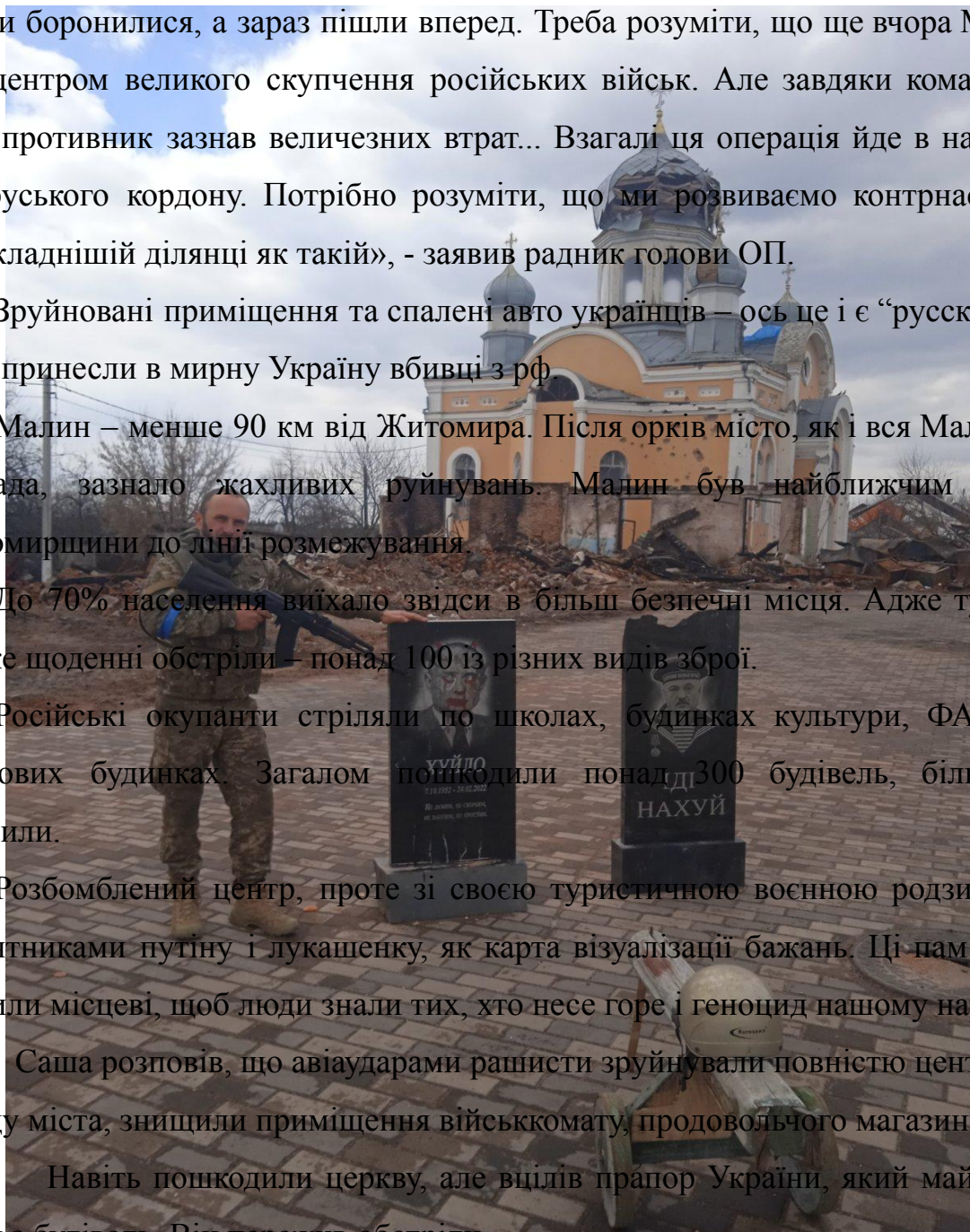
До 70% населення виїхало звідси в більш безпечні місця. Адже тут були майже щоденні обстріли – понад 100 із різних видів зброї.

Російські окупанти стріляли по школах, будинках культури, ФАПх та житлових будинках. Загалом пошкодили понад 300 будівель, більше 60 знищили.

Розбомблений центр, проте зі своєю туристичною воєнною родзинкою – пам'ятниками путіну і лукашенку, як карта візуалізації бажань. Ці пам'ятники зробили місцеві, щоб люди знали тих, хто несе горе і геноцид нашому народу.

Саша розповів, що авіаударами рашисти зруйнували повністю центральну площу міста, знищили приміщення військкомату, продовольчого магазину.

Навіть пошкодили церкву, але вцілів прапор України, який майорів на одній з будівель. Він пережив обстріли.

Церква в Малині

Мирні села Малинщини, обстріляні ворожою авіацією та артилерією рф, потроху повернулися до життя. Люди, які залишалися тут з перших днів війни, і ті, хто нині обережно повертається, користуються воєнним затишшям на Житомирщині для відновлення пошкоджених садиб, де це ще можливо зробити. На жаль, багато обійсть, тваринницьких ферм, об'єктів інфраструктури вщент зруйновані або через значні пошкодження непридатні для подальшого використання.

Київщина була практично звільнена від окупантів, а зв'язок із Олександром обірвався знов. Не було про нього звістки більше двох тижнів. І раптом пізно ввечері до мами онлайн-дзвінок від невідомого номера, на приватний месенджер Signal. Телефонував дядько Саша. Коли розмовляли, то батьки звернули увагу, що в нас надворі темно (було коло 22.30 год.), а у нього білий день. Нічого він не сказав, про те, де знаходиться, тільки попросив, щоб не хвилювалися. Все гаразд, його перевели, а телефон загубив.

Пройшов місяць. Сашко давав про себе знати рідко. У травні приїхав додому у Васьківці, його відпустили на декілька днів.

Змінився... Змужнів...

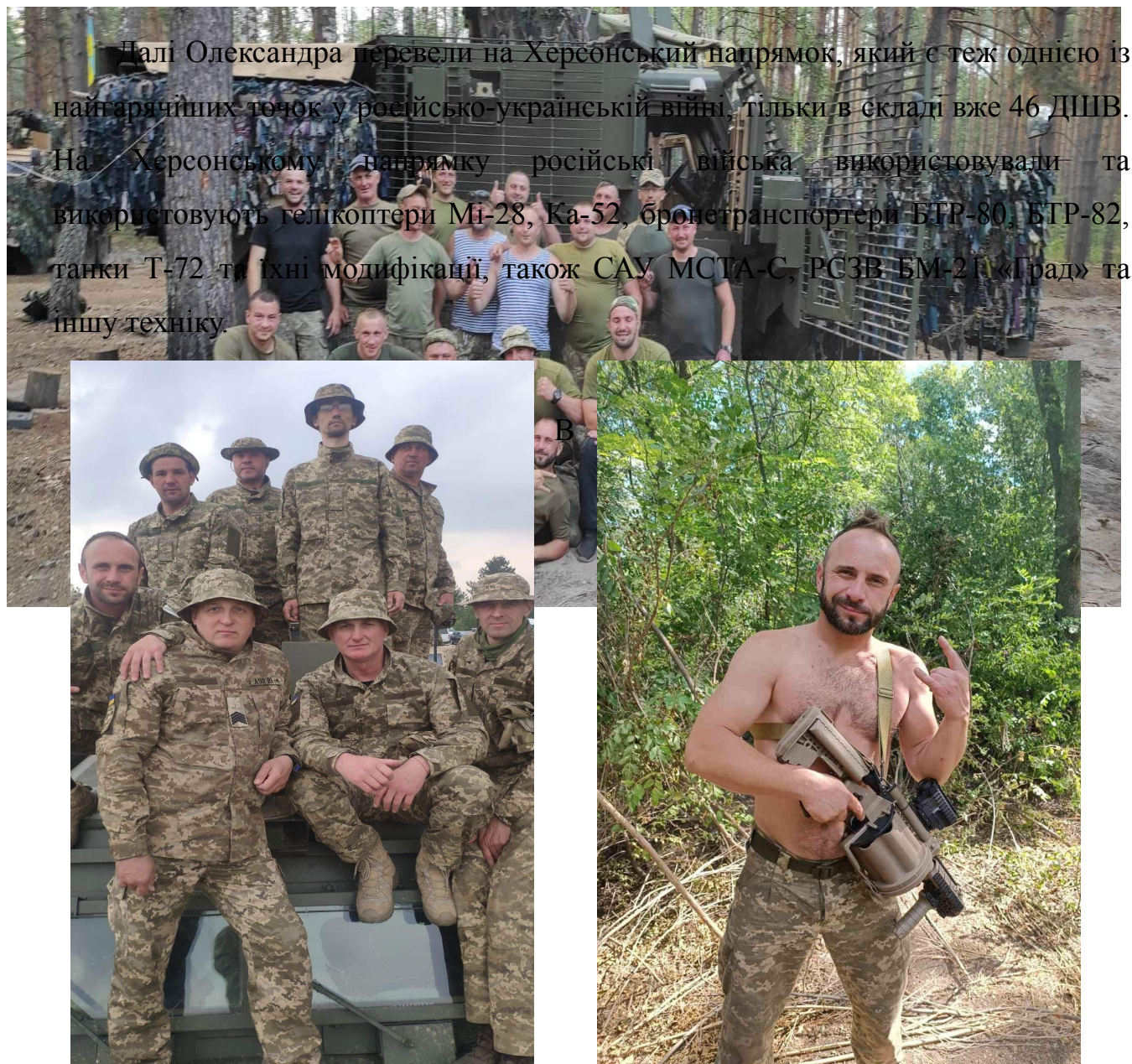
Дуже сподіваюся, що ця війна змінює нас на краще, що вона – як еволюція, коли можливо зробити неможливе – подолати, перестрибнути цілі періоди. Путін почав цю війну, заявивши, що українців нема як нації. Зараз ми можемо сказати, що українська нація точно існує. Вся війна та спротив спричинені тим, що ми боронимо свою незалежність. Чому якісь орки мають вказувати, як нам жити? Ми можемо любити свою владу чи не любити, ми можемо сваритися між собою за мову, традиції чи визнання радянського минулого, але це наші внутрішні стосунки. Ми з початком війни стали єдині як громадяни України, і це найбільш відчутний ривок. Українець зрозумів, що це його держава, а іншої не буде – іншої він не хоче.

Фото ліворуч зроблено 27.02.22, перед від'їздом на фронт, а праворуч у травні

Олександр розповів, що декілька тижнів був на військових навчаннях в Англії. Там можна було тренуватись і не боятися, що зараз щось прилетить. Тому є мотивація і час сконцентруватись тільки на навчанні, яке проходило за стандартами НАТО.

Далі Олександра перевели на Херсонський напрямок, який є теж однією із найгарячіших точок у російсько-українській війні, тільки в складі вже 46 ДШВ. На Херсонському напрямку російські війська використовували та використовують гелікоптери Мі-28, Ка-52, бронетранспортери БТР-80, БТР-82, танки Т-72 та їхні модифікації, також САУ МСТА-С, РСЗВ БМ-21 «Град» та іншу техніку.

В рамках допомоги британського уряду українським збройним силам було передано велику кількість техніки та озброєння. Саша сів за кермо машини Wolfhound (з англ. – “Вовкодав”). Wolfhound — це шестиколісний вантажний варіант бронетранспортера Mastiff, який своєю чергою є британським варіантом південноафриканського Cougar (не плутайте з БТР КрАЗ Cougar). Ця важка броньована вантажівка входить до групи тактичних засобів підтримки (TSV) разом з Husky і Coyote. Вони використовуються для супроводу патрулів на лінії фронту та перевезення основних бойових припасів. Також може використовуватись як тягач для різноманітної зброї.

*Передані Україні Wolfhound озброєні великокаліберними кулеметами Browning
M2 калібру 12,7-мм.*

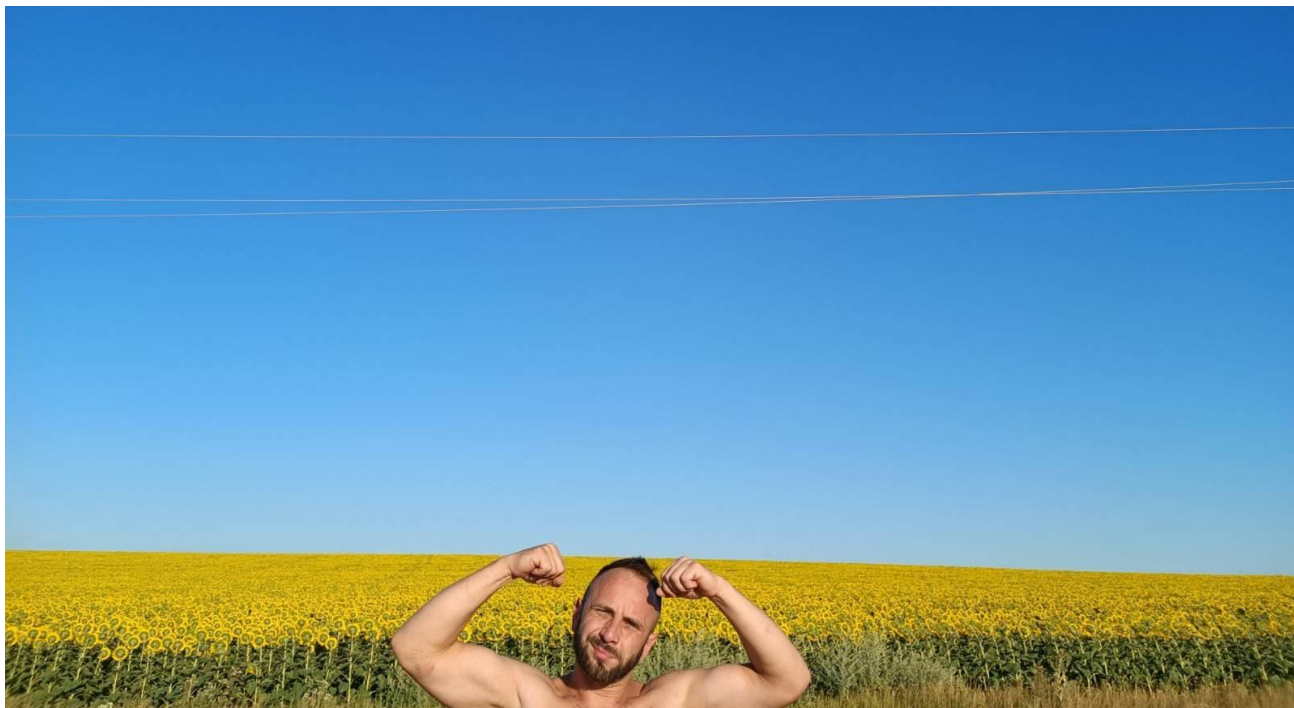
Дядько Саша зізнається, що найстрашніше на війні – бачити смерть побратимів. І в нього є такий гіркий досвід. Особливо важко, коли товариш гине на очах. Коли вороги накрили їхню бригаду з важкого озброєння, він втратив друга. Коли гинуть близькі люди, з якими пережив стільки випробувань, дуже важко.

Не всі герої, за словами Сашка, на жаль, отримують звання героїв, медалі, нагороди. Але вони назавжди залишаються героями для своїх побратимів.

Під час виконання бойового завдання Олександр травмувався – вивозив побратимів з позиції, яку мали обстріляти. Одужав, але після пережитих втрат

перевівся в підрозділ розвідки. Його бригаду знову направили в найгарячішу точку – звільняти від загребущих рук окупантів Херсон.

Добро завжди перемагає зло. Ми воюємо на боці добра. А значить, усе буде Україна!

Звісно, життя вже ніколи не буде таким, як раніше, але ми обов'язково переможемо! Ми будемо цінувати кожную мить, усіх дорогих нам людей і зробимо все для того, аби війна не повторилася!

І прийшов час, коли один каже: «Слава Україні!», а мільйони відповідатимуть «Героям слава!».

Ми всі пишемо історію України. Ми всі боремось за наше майбутнє. І сьогодні немає нічого більш дивовижного, ніж багатомільйонний щоденний подвиг українців щомиті. Кожен на своєму фронті робить усе, щоб подарувати нашим дітям мир. Завдяки цьому ми сильні! Наші сини, чоловіки, батьки обов'язково повернуться з перемогою!

Ми неминуче переможемо у майбутньому – і світанок отого нового дня наближається кожним нашим кроком...

Ми вистоїмо, ми переживемо, ми розквітнемо, бо за нашу волю, правду і честь воюють найкращі сини і доньки нашої Батьківщини. Слава Україні!

Фото зі звільненого Херсона